

navnlig i Betragtning, af den omhyggelige Drøftelse, det tidligere har været Gjenstand for; men jeg skal dog tillade mig at udtale det Saab, at man nu — jeg siger nu — virkelig for Alvor vil tage fat paa denne Sag, thi jeg kan ikke anse det for ønskeligt, at der Aar for Aar indbringes Lovforslag om Jernbaneanlag her i Thinget, hvorved der vækkes Forhaabninger hos de paagældende Egenes Behoere, naar man dog i Birteligheden ikke vil fremme dem. Medens jeg saaledes ganske i Almindelighed tillader mig, at anbefale Lovforslaget, har jeg dog nærmest bedet om Ordet for at komme med en Forespørgsel til den høitærede Indenrigsminister. Det vil vist være den høitærede Indenrigsminister bekendt, at der i længere Tid har været arbejdet paa Tilveiebringelsen af en Lokalbane fra Randers til Gadsund efter det romanste System (Munterhed). Ja, det er da ganske naturligt! Man er nu kommen saa vidt, at Sagen er gjort til Gjenstand for et Andragende til Indenrigsministeriet. Jeg skal imidlertid heller ikke udtale mig videre om den, men kun i al Almindelighed spørge om Ministerens Stilling dertil, idet jeg tror, det er af stor Betydning for de Mænd, der have stillet sig i Spidsen for Sagen, at faae at vide, hvorledes Ministeren vil stille sig til den, om han vil vise den Belvillie og særligt, om han vil bringe den frem i Skikkelse af et Lovforslag. Det kunde imidlertid være, at den behøvede, mere end Belvillie, og Spørgsmaalet vil da nærmest være, hvorvidt Ministeren mener, at Staten bør komme til Hjælp ved Løttelse i Expropriationsudgifterne eller ved Tilskud. Det var kun det Spørgsmaal, jeg vil tillade mig at stille.

Indenrigsministeren (Skeel): Der kommer mellem Aar og Dag saa mange Andragender om Jernbaner til Indenrigsministeriet, at det vilde være meget vanskeligt paa Forhaand at sige, hvorledes man vil stille sig til de enkelte Baner. Dette maa ogsaa her bero paa, paa hvilken Maade dette Andragende er fremkommet, hvilken Driftsmaade det andrager paa, hvormeget man selv vil tilskyde o. s. v. Det ligger altsaa noget i det Ustikre. Jeg veed egentlig ikke, hvad det er for en Bane, det ærede Medlem omtalte, men jeg vil blot sige ganske i Almindelighed, at den bedste Bet til at komme videre med denne og andre Jernbaner i Fremtiden er at faae Noget ud af dette Lovforslag. Dersom man vedtager det, og derigennem fastslaar de Principer, hvorefter Staten fremtidig kan udvilde sit Jernbanenet videre til

Lyffe for Landets Jernbanevæsen, er det Udsigt baade for Gadsund—Randersbanen og mange andre Baner til at blive til Birtelighed, men for Diebliffet er det mig umuligt at sige, under hvilke Betingelser jeg vil støtte et saadant Anlag. Det ærede Medlems Spørgsmaal ønsker jeg derfor ikke at besvare for Diebliffet.

Berg: Jeg blev helt rørt over at høre det ærede Medlem fra Eivie (C. Jensen) udtale, at der raadede en høiere Retferdighedsfølelse over Thinget, naar man behandlede Jernbanesager. Jeg vil indrømme, at jeg tidligere har forholdt mig noget skeptisk til denne Retferdighedsfølelse, naar man har behandlet denne Sag her i Thinget, men idag tror jeg, at Forhandlingerne have vist, at det ærede Medlem har Ret. Saa vidt jeg har forstaaet Diskussionen, gaar den ud paa, at Hver vil have sin Part, og at den høiere Retferdighedsfølelse saaledes vil udmunde i det gamle bekendte Ord: forbi, eller rettere, til min Dør. Det er betegnende for denne Diskussion, Enhver har jo haft sin Bane, og har den just ikke stillet ende ved hans Dør, saa har den, som det ærede Medlem for Beile Amts 4de Valgfreds (Sørgensen) gjerne vilde have, dog stillet vride sig om ad den Kant, naar den kommer til anden Behandling. Saaledes staaer Sagen for Diebliffet. Jeg skal ikke rose mig af nogen særlig Retferdighedsfølelse, men jeg har ingen specielle Duffer, og derfor vil jeg blot sige et Par Ord i Almindelighed om denne Sag. Jeg kunde nævne en 30—40 Jernhanelinter, som jeg tror have omtrent samme Krav paa at komme i Betragtning som de 4—5, her ere foreslaaede, med Undtagelse af nogle enkelte, og der kunde for mig være Anledning til, for min Part at overveie, om det, som her er foreslaaet, ikke er lidt for stor en Mundfuld at tage paa een Gang, om vi ikke gjøre forstandigere i ikke at tage mere for nu, end hvad vi kunne gjøre, i en kortere Tid og derefter se an, hvad vi senere skulle gjøre. Jeg veed nok, at naar man har flere Baner at foreslaa, har det sine Behageligheder for Regjeringen, for saa komme disse Kompromisser i Stand paa Grund af den høiere Retferdighedsfølelse, ifølge hvilken man faar Loven igjennem, forbi den Ene vil hjælpe den Anden, og den Anden den Tredie, Alt paa Grund af Retferdighedsfølelsen, og saaledes kommer Loven. Men kunne vi ikke blive enige om et andet Udtryk for denne høiere Retferdighedsfølelse, et Udtryk, der kunde lyde som saa: „Det kan være rigtigt, at vi af